Ч. 128. Субота 9 (22) червня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Промова пос. Ол. Барвіньского

на 4-ім засїданю краєвого Сойму дня 18-ого червня 1901 в справі заснованя рускої ґімназиї в Станиславові.

Високий Сойме! Справа, уміщена на дневнім порядку, є загально знана, бо вже в минувшім році вплинули петициї на руки ВПр. Митрополита ґр. Шептицкого, о заснованє в Станиславові ґімназиї з руским язиком викладовим. Позволю собі звернути увагу Вис. Сойму також на петицию, мною вчера внесену, а менї відчитану від філії Тов. „Просьвіти" в Станиславові, до котрої долучено 21 аркушів підписів Русинів, не тілько з Станиславова, але і з повіта станиславівского і дальшої околиції.

Та справа є так ясна, що не чую потреби богато слів на те тратити. Всї новочасні педаґоґи признають засаду, що вихованє, образованє і наука тоді можуть відбувати ся успішно, коли се діє ся на основі матерньої мови. Ту засаду почато переводити в ґімназиях в нашім краю, а також XIX артикул основних законів признає кождій народности право розвивати ся на основі своєї рідної мови. Коли домагаємо ся заведеня нової ґімназиї в нашім краю, то се дасть ся оправдати тим, що число середних шкіл в нашім краю в порівнаню з иньшими краями, є розмірно вельми мале. Не хочу Вис. Палату томити статистичними датами і вдавати ся в порівнаня, яке є число шкіл середних у нас в Галичинї в порівнаню до населеня, а яке в Чехах, Моравії і иньших краях західно-австрийских, бо се річи загально відомі. Ми маємо цїлі области в Галичинї, котрі рівнають ся простором коронним краям австрийским, а мимо того не мають ані одної середної школи. На доказ сего вкажу на північно-східну область, Сокальщину, або на полудневе Поділє, де нема анї одної середної школи.

Дальшим мотивом, який промавляє за заснованєм нової середної школи, нової ґімназиї, є переповненє наших середних шкіл. У нас доходить переповненє шкіл до таких дивоглядних чисел, що неодна ґімназия повинна бути поділена на 2 або 3 ґімназиї. Розуміє ся, що й успіх науки, догляд, кермованє такими закладами не може бути такий, як се буває при відносинах нормальних.

А треба знов і се піднести, що мимо переповненя наших шкіл середними учениками, мимо того, що рік-річно з тих шкіл виходить стілько молодїжи, у всїх заводах бачимо недостаток сил, чи то в адмінїстрациї, чи в судівництві, чи в шкільних заводах, чи в станї духовнім — всюди бачимо, що потреба нам більше інтеліґенциї. До нашого краю не можемо приложити тої міри, як до инших країв Австриї, де говорять про гіперпродукцию інтеліґенциї.

У нас того нема і довго ще треба над тим трудити ся, щоби для всїх заводів достарчити потрібних сил з інтеліґенциї.

Длячого власне в моїм внесеню подав я Станиславів яко місце, де треба би заснувати руску ґімназию?

Передовсім звертаю увагу В. Палати на те, що теперішна станиславівска ґімназия належить також до тих в нашім краю, що covвиростали понад нормальний стан, що в нїй переповненє є так значне, що треба би її конечно розділити на дві ґімназиї. Після виказу предложеного В. Соймови Радою шк. кр. мала та ґімназия в р. 1899/900 568 учеників, а се число тепер ще збільшило ся. Межи тими учениками є 152 Русинів, а се число вже може заповнити майже цїлу нормальну ґімназию.

Позволю собі і на се звернути увагу, що в петициї виказано, що від кількох лїт число руских учеників в I-ій клясї пересїчно доходить 35—40, так що фреквенция є зовсім обезпечена і нема сумнїву, щоби забракло учеників.

Дальшим мотивом, длячого Станиславів указую яко місце для заснованя рускої ґімназиї, є ся обставина, що се є столиця руского епископства і що там має бути заснована духовна семинария руска, а недостаток кандидатів духовного стану домагає ся конечно, щоки в тім місті була руска ґімназия, котра достарчувала би питомцїв для духовного стану.

На останку замічу, що Станиславів є осередком цїлого Підгіря. Станиславів є для цїлої околиці яко осередок зелїзних доріг легко доступний, так що і з околичних повітів молодїж буде користати з сеї школи там заснованої.

Згадав я, що минувшого року вплинули на руки ВПр. Митрополита петициї о заснованє рускої ґімназиї. Сї петициї предложено мінїстрови просьвіти, котрий заявив ся на разі против заснованя рускої ґімназиї і мотивував сю відмовну відповідь тим, що нема подостатком учительских сил.

Позволю собі замітити, що і сей закид, сей арґумент не може остояти ся. Потреба лише переглянути шематизм учительський, а найдемо, що більше як 30 учителів Русинів є в польских ґімназиях, а з тих найменше 18 можна би придїлити до руских ґімназий, де могли би повнити свої обовязки.

3)

ХРИСТЯ.

(З польского — Мариї Конопницкої.)

(Дальше.)

На другий день по хрестинах, що відбули ся кілька днів по згаданій пригодї, Карбовячка ще спала, коли збудив її голос Христї.

— Мамо!

— А що доню?

— Встану....

— Чого? От лїпше лежи, коли тобі під периною тепло.

— Встану! — повторила Христя.

— А щож тобі так пильно? Робота кличе, чи що? В хатї зимно, в коминї зимно, чого будеш вставати?

— Встану мамо!.... Нинї задушний день.... Понесу пан-отцеви за Антона.... Буде лекше!

Старій блисли очи. Розбудила ся і сїла на ліжку.

— А вжеж, що буде єму лїпше, бідному, як за него люди ту сьвяту молитвоньку змовлять.... А вжеж....

— Менї лекше буде, мамо! Менї може лекше буде.

Зітхнула глубоко, немов би який великий тягар пригнїтав її груди, і говорила поволи:

— Нехай вже буде над ним та могила, коли так! Нехай вже на нїм та трава порастає! Нехай вже не бачить, не чує, коли так! Нехай вже....

— І певне, доню, певне! — притакувала їй Карбовячка, рада, що гадки Христї взяли такий оборот. — Бо таки так!.... Здати ся на волю Божу і вже! Радила ся я вчера і кумів і солтиса і инших. Кождісінький казав менї, що нема що, лише здати ся на волю Божу.

Христя мовчала, одягаючись тремтячими руками серед холоду і неладу в хатї, серед слїдів по вчерашнім пирі. Пильно їй було звідси іти, пильно за Антона дати на службу. Атже єго тут вже похоронили, немов би.... Так тут мов на єго похоронї пили....

Старій Карбовячцї також трясли ся руки з поспіху і з якогось тайного зворушеня. А й роботи в хатї було хочби на дві. Люди пізно розійшли ся, не було часу сховати: по медї, заправленій горівці, стара Карбовячка, як стояла, так лягла спати з підхмеленою головою, горяча, з прижмуреними від сьміху і заразом від плачу очима, рада, що хрестини удали ся, що всї хвалили її страви, всї добра бажали і притакували головами, що ось-ось лише не видко, як Павло понесе на заповіди. Ба! один і другий вже й на весїлє запрошував ся. То добре! Слава Богу, коли так. Скінчать ся плачі, лементи.... А й образи Божої також не буде, нї сорому....

Роздумувала собі то стара Карбовячка, бігаючи по кутах і відмавляючи поранні молитви, коли нараз пригадала собі шось і станула посеред хати.

— А якже буде з ярмарком, Христю?.... Атже я змовила ся з кумами іти разом на ярмарок до Бережниці? Миж мали продавати бики. Павло мав купувати борони.... То якже тепер буде?

— А ідіть, як маєте іти!

— А якже з дитиною буде, коли ти хочеш до Костельниці?.... Оно ж тут на смерть заплаче ся, переголоднїє до крихти!

— А най собі робить що хоче.

Стара задумала ся.

— Хиба би попросити глухої? Нехай зварить собі бульбу, попоїсть і допильнує дитини та нагодує молоком.... Як?

— Та нехай нагодує....

— Бо то на ярмарок дорога коротка, але з ярмарку довга.... Чоловік стрітить ся з сим та з тим, тут стане, там поговорить, і так нїч надїйде.... Довгож ти будеш сидїти там в тїй Костельници?

— Або я знаю? То далеко.... Не маю нїчого сили в собі.... Лише ті жилки в менї дрожать....

Гм!.... Гм!.... — воркотїла стара. — Бо бачиш, доню, як би то, і о завтра мо глаб ти....

— Нї, мамо, нї! Піду.... Нинї задушний день.... Мушу іти!

Ті власне обставини, які я тут навів, промовляють рішучо за тим, щоби в Станиславові засновано нову руску ґімназию.

Фреквенция, яка є нині в акад. ґімназиї у Львові, в II. ґімназиї в Перемишли і Коломиї а також в ґімназиї Франц-Иосифа в Тернополі показують довідно, що руска молодіж хоче користати з просьвіти і науки, горне ся що-раз численнійше до середних шкіл, бо нарід рускій дійстно потребує більше інтеліґенциї, більше до свого культурного розвитку.

Длятого прошу, щоби В. Палата зволила моє внесенє відослати до шкільної комісиї, щоби комісия шкільна як найскорше се внесенє полагодила з предложенєм прихильним, так, щоби був зложений новий доказ, що рускій молодіжи не відмавляє ся того добродійства побираня науки в материній мові, яким добродійством польска молодіж в так великій мірі користує ся (Славно!).

Новинки.

Львів дня 21 го червня 1901.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував канцеліста поліцийного Людв. Павловского, официялом поліцийним, а вахмістра жандармериї Ант. Чубака канцелістом поліцийним при дирекциї поліциї у Львові. — Президент висшого суду краевого у Львові іменував Ів. Хелминьского ревідентом рахунковим, Иос. Мельцера официялом, Володисл. Мерту асистентом рахунковим, а Стеф. Загурского практикантом рахунковим.

— **Конкурс** розписав виділ повітовий в Калуши на посаду інжинера з річною платнею 2.400 корон, додатком 400 К., ремунерациєю 1000 К. на удержанє коний і з правом до 3 пятилітій по 200 К. Поданя треба вносити до 15-го липня. — Коломийский виділ повітовий розписав конкурс на посаду окружного лікаря в Гвіздци з платнею 1800 корон. Поданя вносити до кінця липня.

— **Виборче право лікарок.** Віденьска лікарка др. баронова Поссанерова внесла жалобу до адміністрацийного трибуналу против віденьскої лікарскої палати, котра відказала її активної участи при виборах до лікарскої палати. Трибунал орік, що женщинам-лікаркам прислугує активне і пасивне право вибору до лікарских палат.

— **Бразилійский консулят у Львові.** „Gazeta handl.-geogr." доносить, що бразилійске правительство має заснувати у Львові консулят, а консулем має стати один з виднійших львівских торговельників.

— **Знижка** білетів їзди для емеритованих урядників. Від 1-го серпня с. р. цивільні емерит. урядники будуть могли діставати леґітимациї з фотоґрафіями, уповажняючі їх до їзди на зелізницях за оплатою зниженої ціни.

— **Вступні іспити** до I-ої і приготовляючої кляси на рік шкільний 1901/2 відбудуть ся в рускій ґімназиї в Перемишли дня 13-го липня перед фериями, а 1-го і 2-го вересня по фериях шкільних. Зголошуватись належить бодай один день перед іспитом в дирекциї ґімназияльній і предложити: а) метрику ученика, б) сьвідоцтво шкільне, коли ученик ходив до школи. Без предложеня метрики ніякий ученик не може бути до іспиту припущений.

— **Іспит зрілости** в учительскій мужескій семинариї в Тернополи відбув ся в днях від 1-го до 14-го с. м. під проводом краевого інспектора п. Барановского. На 51 публичних учеників, здали іспит: Бандура Михайло, Біґус Петро, Боярский Імануїл, Дретлер Маєр, Гіжевский Гнат (з відзн.), Гафткович Василь (з відзн.), Ганій Ярослав, Істеревич Олекса, Каміньский Корнило, Кирилюк Петро, Кульчицкий Іван, Лучкевич Іван, Маланчук Григорий (з відзн.), Павроцкий Михайло, Поліщук Павло, Питляк Володислав, Роскош Тома, Ридик Микола, Савуляк Семен, Скорода Михайло, Шаллет Зельман, Сорочка Василь, Шубер Михайло, Теркель Михайло і Васильків Григорий. Двацять абітурентів одержало поправку, а шестьох репробовано на рік.

— **Ювілейний концерт „Львівского Бояна"** відбуде ся в пятницю дня 28-го н. ст. червня. В концерті бере участ звістний співак п. О. Мишуга. Близша програма буде подана пізнійше. Білетів по ціні: за фотель — 3 кор., перворядне крісло — 2 кор., другорядне — 1·60 кор., замовляти можна в „Рускій Бесіді", ринок ч. 10, I. пов. — На день 29-го н. ст. с. м. назначений з'їзд делегатів всіх „Боянів"; з'їзд має застановити ся над розвоєм співацких товариств.

— **Хмаролом.** З Мостиск пишуть: Дня 5-го с. м. над полудново-всхідною частию тутешного повіта перейшла страшна буря з градом і хмароломом. В наслідок того вилила нагле вода в наших потоках і наробила в 14 громадах величезної шкоди. Комуникация всюди була перервана, вода забрала кількадесять менших і кільканайцять більших мостів і замулила цілком пасовиска, сіножати і низше положені поля. Найбільше потерпіли громади: Никловичі, Голодівка, Орховичі, Щуровичі і Дитятичі. Розстелені вздовж рік і потоків полотна, сотки штук, понесла вода сьвітами. Одному господареви забрала вода стайні, стодолу і комору, иншому знов пару коний разом з фірою сіна. Води прибули так нагло, що не було часу нічого ратувати.

— **Нещастна пригода** лучила ся дня 13-го с. м. в Кліводині на Буковині в саді православного сьвященика Михайла Гнідого. Хлопці, що переходили попри сей сад, підлізли на пліт, щоби зірвати собі кілька вишень з саду о. Гнідого. Сторож саду Ст. Савчук, аби настрашити хлопців, вистрілив з рушниці і на нещастє поцілив 19-літного Василя Раковіцу, котрий вже був караний за крадіж овочів з сего саду. Пострілений відбіг ще кілька кроків і упав на землю. Его занесено майже неживого до родичів. Першу поміч подав нещастному лікар Лев Воєвідка з Кіцманя; за час приїхав також повітовий лікар і два судові урядники. Коли сторож почув, що має йти до протоколу, почав втікати і кричати, що йде топити ся. Третого дня найдено его в лісї і відставлено до суду. Пострілений боре ся зі смертию.

— **Легкодушна служниця.** На даху двоповерхової каменици при ул. Зиблікевича у Львові зазрів вчера поліцийнт якусь женщину з льорнеткою в руках, а коло женщини стояв малий хлопчина. Женщина, жадна вражінь, розглядала ся льорнеткою на всі сторони, а хлопчина станув на самім краю даху і з цікавостию споглядав на прохожих на улици. На приказ поліцийнта женщина з хлопцем зійшла на долину і тоді показало ся, що була то служниця одних панства, які мешкали в тій каменици і виходячи з дому, оставили дитину під її доглядом.

— **Під колесами поїзду.** Селянин з Вружениць коло Кракова, Винкентий Гавден, задержав ся в коршмі при рогачці Могильницкій в Кракові, куди переходить зелізниця. Почувши, що надїздить поїзд, вибіг Гавден з коршми, аби коні не сполошили ся. В тій хвили надїхав поїзд і захопив Гавдена та дуже тяжко его покалїчив. Поїзд здержано і забрано покалїченого до Кракова, але він в вагоні по кількох хвилях помер.

Завязала гроші в шматку, сховала їх за пазуху і схилила ся до материної руки.

— Останьте з Богом....

— Іди з Богом, доню, коли так!.... А не заглянеш до дитини?

— Нехай спить, коли спить.... Чого буду заглядати?

Вийшла. Задумала ся на то стара і підперла бороду.

— Вийшла — і на дитину анї не поглянула... Ой буде тут ще біди, буде, заки Павло весїлє справить... Ой буде! — говорила сама до себе, стоячи на порозі хати і глядячи за ідучою до Костельниці Христею.

Ранок був безсонїшний, мрачний, воздух тихий, теплий. Якась мягкість в нім була, якась солодоц, що чоловіка притулює і втихомирює.

Сум ішов пустими, випочиваючими полями; над землею розсїдала ся вже велика, передсонна, передзимова тишина.

Околиця була відкрита, далековидна, скрізь синїюча, аж по край неба. В сірім ранку полискувала ріка, що вигинала ся немов ясним серпом попід село; низькі луги, повні осїнних розливів, лежали над нею в синявих випарах. Серед охрестности, ген на захід сонця, простягла ся дорога висаджена тополями, а далеко на овиді мріла вежа стоячої на горбку церкви.

Христя ішла дорогою. Ішла хитаючись змарнїла, блїда. Голову єї обвивала велика, тонка хустка, гладкі пасма темного волося прилягали до запалих висків, спущені вії клали на снїдаві лиця довгу і тремтячу тїнь. Ішла присїшуючи ходу. Очи впялила в землю, руки поховала під грубу, пестру, закинену на рамена запаску.

Мала она один рух, що робив єї на вид дрібнїйшою як була. Тепер по сьвіжо перебутій хоробі, той рух повертав їй часто. Мимохіть підносила рамена, тулила в них голову, закладала руки на груди і притискала до боків лїкті, немов би хоронила ся перед чимсь прикрим, перед чимсь студеним, острим.

Довгу хвилю так ішла, мов приголомшена, з головою тяжкою від вчерашного гамору, не чуючи нічого крім великого зачудованя над тим, що стало ся.

Так єї то всьо обскочило від одного разу, як та клїтка птаха. З Павлом нїколи о любві не було бесїди, а ось що стало ся! За тамтим своїм бідолахою на конець сьвіта би ішла, душу віддала би, — а ось що стало ся!

Доки дитина була нехрещена, здавалось їй, що то чей неправда, що то лиш поганий сон, з котрого пробудить ся. Але тепер скінчило ся. Всьо вже скінчило ся! Тепер дитина має імя, має хрестних родичів, записана в книзі... Атже у них в хатї були вчера хрестини...

— Були хрестини — повтаряла собі в души; єї вузкі брови підносять ся високо на смаглявім низькім чолї, а голова хитає ся з якогось великого жалістного зачудованя.

— Боже! Боже!... Що тут наробило ся! Що стало ся!

Бє на неї нагле огонь сорому, бунту, гнїву. Хоче зірвати ся і іти, іти, на конець сьвіта іти, а не дивити ся на ту дитину, на Павла... Відраза трясе нею, відраза і страх: від всього хоче утікати. Підносить високо рамена, як птах зломані крила до лету. Але тишина широких піль поволи єї втихомирює. Рамена опадають, підносять ся зїниці на синїй воздух, на єї лице виступає сувора задума.

„...Не за нас почало ся і не за нас скінчить ся..." Слова матери вертають до неї сумовиті, якісь віщі, а такі тяжкі, як той млиньский камінь.

...Хибаж оно правда... Хибаж і она мусїла на то попасти... Хибаж то так мусїло бути... Хибаж то так зі всіми все мусить бути...

— Христе Боже! — шепче Христя.

Темне почутє конечности заглади всього, було ясне, цвитуче, живе, бє на неї з тих нагих піль, завмираючих.

...Хибаж вже по земли ходить така сила... Така сліпа, сліпа сила... Сліпа така і стара... Де! Старша від цілого села і від всїх людий! Що собі земля насїє цьвітів, що собі підплекає радости, що настелить гнїзд, то та сила всьо здавить...

І що собі людске серце добра і веселости насїє, що зацвите коханєм, як то деревце цьвітом, зараз она замахне ся і здавить. Така то сила! Така сліпа сила!

Ховає Христя голову в рамена, мороз іде по ній, мов від наглого подуву вітру. Але вітру нема. Тишина. Довгий ряд безлистих, прозорих вже тополь проводить єї нїжним, тихим шепотом. Дрібні, нагі галузки хитають ся і тручають о себе, мов рушені тихим, далеким подуком....

Іде Христя краєм дороги, слухає того шепоту і присїшує кроку.

Церковна вежа наближає ся чим раз більше, немов би плила воздухом з хрестом і дзвонами. Нараз заколисали ся дзвони і почали бити десь далеко, високо. Їх глухий, придавлений звук то голоснїйше лунає то втихає і знов голоснїйше лунає та знов втихає.

То немов великаньскі, пливучі, надземні зітханя. Филя тишини бере їх в себе і стає неспокійна, дрожача.

Господарство, промисл і торговля.

— **Стан засівів.** Справоздане міністерства рільництва про стан засівів в половині червня зазначує, що озимі засіви перетревали час посухи о много лїпше, як ярі засіви, а лише значно потерпіли переважно в тих околицях, де зовсїм не було дощу. Стан пшениції подекуди мірний, подекуди мірно добрий. Ріпак середно добрий. Кукуруза представляє ся дуже гарно. Цукрові бураки в Чехії переважно добрі, впрочім середно добрі. — Що-до Галичини справоздане зазначує, що озимі збіжа в наслїдок дощів в послїдних днях значно поправили ся, а стан їх загально лїпший, як попередного місяця. В західній Галичині стан пшениці заповідає вдоволяючі жнива, а у всхідній стан пшениці в наслїдок кількох зливних дощів менше добрий. Жито в західній Галичині імовірно ще вдоволяюче, у всхідній середне. Ріпак в Галичині добре не дописав. Стан ярих засівів в Галичині представляє ся по части яко середно добрий, по части яко середний. То само дасть ся сказати про конюшину. Бараболї, як показує ся, добре зародять.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 21 червня. Bohemia доносить, що пос. Герольд мав одержати хрест командорский ордеру Франц Йосифа.

Неаполь 21 червня. Кораблї „Сінґапоре" і „Вашингтон" відпливають до Таку, аби привезти італїяньскі войска з Хіни до вітчини.

Александрия 21 червня. Джума ширить ся в рівних портах Египту і викликує занепокоєне. Жерелом зарази есть місцевість Загазіґ, де в червни померло 48 людий на джуму. Правительство видало відповідні зарядження для побореня пошести.

Новий Йорк 21 червня. Посол Сполучених Держав телеґрафує з Пекіну: Партия кн. Туана триюмфує, поворот цїсаря до Пекіну непевний. Цїсарева вдова має цїлу власть в руках. Лїгунчан і Чін побоюють ся розрухів. Доки справа не вияснить ся мають полишитись в Тієнтсїні залоги нїмецка, французка і анґлїйска.

Льондон 21 червня. Daily Express доносить: З віродостойної сторони доносять, що цїсар Вільгельм виїде на чолї ескадри нїмецкої напротив кораблїв, вертаючих з Хіни. Ескадра задержить ся в Шербур, де стрітить ся з фльотою французкою. В тім містї має також президент Любе повитати цїсаря.

Берлин 21 червня. Як доносять Berl. N. Nachrichten з Петербурга, цар приймив запрошенє нїмецкого цїсаря на маневри під Ґданьском. Цар прибуде на маневри з Копенгаґи, а з Ґданьска поїде до Вольфсґартен коло Дрездна.

Надіслане.

Видання
Руского педаґоґічного Товариства.

Видання без образків.

***Читанка** ч. I., II., III., IV. оправні по 40, без оправи по 20 с. ***Китиця желань** 2, розширене видане 40 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 4 К. **Дзвінок** з р. 1892—1900 по 6 К. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 с.; Від Бескида до Андів 20 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с.; Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Леоніда Глїбова**: Байки 10 с. ***Дніпрової Чайки**: Казка про сонце та его сипа; Писанка по 10 с.; Коза дереза 1 К. 60 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 1 К. 20 с. **Гордієнко**: Картагинцї і Римляни 40 с. ***Юлїй Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 сотиків, оправлена 1 Кор. 30 сот. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 сотиків. ***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка история педаґоґії 1 К. 20 с. ***Василь В-р** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. **Василь**: Подорож Ґулївера до краю Лїліпутів 50 с., опр 64 с. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 20 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. **Віра Лебедова**: Малї герої 50 с., опр. 70 с. **Др. Мандибур**: Олїмпія 70 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 1 K. **Др. Мих. Пачовский**: Замітка до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с., Народні Думи з поясненями, I. ч. 64 с. ***Тарас Шевченко**: Кобзар 2 К. 40 с., опр. 2 К. 80 с., в полотно 3 К. 10 с., *Кобзар для дітий 40 с. ***Ів. Спілка**: На чужинї 40 с., опр. 54 с. **А. Глодзіньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. **Стефан Пятка**: На прічках, оповід. 30 с., опр. 44 с. **Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії України-Руси. 40 с. **А. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 44 с. **А. Пушкін**: Байки 30 с. **D. N. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. **Марта Борецка**: істор. оповід. 64 с, опр. 84 с. **Марко Вовчук**: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. **Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. **Гр. А. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности, а „Огород шкільний", поручений до бібліотек шкільних.

Дістати можна в книгарнї Наукового Товариства імен. Шевченка, ул. Чарнецкого, ч. 26. і в книгарни Ставропиґії.

З грудий Христї добуває ся довгий, протяжний зойк. Єї лице стає ще більше сніде, в очах запалює ся сумовитий огонь. Стискає в руцї шматку з грішми і хитає головою.

— Вже тобі амінь, Антоне, вже тобі амінь! Вже ти скінчив ся для мене, а я скінчилась для тебе. Вже тобі лиш хрест і вічна память...

Ой умер ти, умер для мене, чи ти живий, чи не живий.... Ой поховала я тебе глубоченько в земленьку, ой усипала я тобі могилу, Антоне, ой усипала! Не усипала я єї з того піску, з того дрібного, але усипала єї з гріха смертельного... Ой виросла могила, виросла, ой станула від землї до неба, ой не пускає нї тебе до мене, нї мене до тебе!... Вже ти спи, Антоне, вже спи, не буди ся!

Вже я за тебе дам на службу, вже дам тобі на добраніч в дзвони дзвонити, вже іду з тобою амінь зробити!...

Втихає і приспішує кроку.

Хоче чим скорше відгородити ся від свого кохання хрестом. Може лекше стане, може лекше...

Як верне до хати, як подужає, то при місячнім сьвітлї досьвіта встане і камінь до ріки закотить. Найбільший, найтяжший, який лиш буде — закотить. Кажуть люди, що як такий камінь піде на глубину, на дно, то чоловік о всім забуде. От, камінь у воду! — кажуть.

Іде чим раз скорше. Дрібний піт укриває єї низьке сніде чоло, кров бє їй до голови. Дзвони мовкнуть. Мовкнуть поволи, один по другім, в широких відгомонах і зітханях. І знов робить ся тишина. Лиш тополї шепчуть в нїй легким, ледве чутним шелестом наглих галузок, мов би по них ішов голос десь з далека, з далека.

— Христю!... Христю!... Христю!...

Христя відвертає голову, отвирає широко очи і дивить ся.

Як оком сягнути пусте, пусте поле. І село і хату накрили синї пари; ледве щось, щось мріє. Дорога немов би розплилась, розтаяла, за нею лиш тополї ідуть.... ідуть.... ідуть....

Христя чує ся немов затоплена в тій сірій пустинї, в тій тишинї ціль, що аж дзвонить над нею. Обіймає єї то так як велика, велика вода. Тулить голову між рамена, прижмурює очи і повтаряє тихо:

— Нїчого, лише камінь на дно.... лише камінь...

Сїдає, відпочиває, відтак знов іде. Година за годиною минає, а дороги майже не убуває.

Тимчасом від сірого овиду відорвала ся стать поспішно ідучого чоловіка.

На перший погляд можна було пізнати, що або хоче скоротити собі дорогу, або не знає єї.

Тяжкими, великими кроками ішов навпростець півперек облога, вигинувши з пизини від сторони зарослих тростиною торфовищ, так що майже немовби в очах з під землї виріс. Він зараз мусів пізнати Христю на пустій, трохи висшій як поля дорозї, бо почав махати рукою і кричати з цїлої сили:

— Гей!... Гей! Гей!

Христя оглянула ся і станула.

(Дальше буде).

Курс львівский.

Дня 20-ого червня 1901.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	600 —	612 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354 —	364 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	529 —	538 —
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400 —	410 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90 —	90·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·
Банку гіпот. 4½%	98 —	98·70
4½% листи застав. Банку краев.	99·30	100·—
4% листи застав. Банку краев. .	92 —	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	93 —	93·70
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	91·—	91·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·10	96·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II см.	101·70	102·40
„ „ „ „ 4½ %	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краев. з 1873 по 6%	100 —	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·50	88·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	74·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Курс віденский:		
Австр. черв. хреста	49·25	50·25
Угорск. черв. хреста	25.20	26·20
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К	58·—	61·—
Базилїка 10 К	16·30	17·30
Joszif 4 K.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·27	11·45
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·20	117·80
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. Доставцї Двора цареко-росийского.

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Грециї, Швециї і Норвеґії, Бельґії і Румунїї.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **Р. Хомицкого**, Львів, ул. Чарнецкого 12.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєтї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).